

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ВМЕСТО ПОСЛЕСЛОВ

chitanka.info

Едно от преимуществата на това да си магьосник е, че никой не може да те задължи да правиш онова, което не искаш. Без значение дали си придворен маг и кралят те моли да изтрепеш една камара народ, които не искали да си плащат данъците, или си оттеглил се от активното заклинателство разказвач на истории, засипван от всички страни с от откачена по-откачена заявка за приказка. Крайният резултат винаги е един и същ — теглиш едно учтиво, но твърдо извинение, оправдавайки се или с „природни закони“, или с „баланс на силите“, или дори, ако се чувстваш по-палаво, с „постулата за ненарушаване равновесието на магьосническия жезъл“ (с други думи, културен намек да не ти дават наклон на... жезъла).

Рано или късно обаче на всеки му идва леко нанагорно. Магия или не, но купчините екскременти, които летят към теб със скоростта на дракон с разстройство, в началото са просто дразнещи, но към края вече стават досадни. Да не говорим за факта, че все някаква част от тях полепва по мислите ти. А тези от вас, които внимателно в течение на вековете са следили цялата поредица за кръчма „Зелената котка“, сигурно се досещат, че Тери Сторн надали има нужда от допълнително изхождане в душата му. Там със сигурност са се натрупали достатъчно фекалии, за да задръстят дори уж привикналата на всичко анкх-морпоркиска канализация.

Виждате ли, има нещо, което убягва на пишман критиците. Нещо, което закостенелите от четене на Паулу Коелю и „Космополитън“ мозъци на онези тийнейджърки, които се гордеят, че са жени, а в действителност са на една мозъчна гънка разстояние от дрискане по двора, отказват да възприемат. Нещо, което вманиачените по каноните на Джордан, Мартин и Джоан Роулинг няма да проумеят, дори да се съдерат от напъване.

А то е, че Тери Сторн е истински. „Зелената котка“ е истинска. Разочарованията на влюбения магьосник, попаднал в свят без обич, вълшебства и справедливост, са истински. Аз съм истински.

Да, вероятно бих могъл да пиша за светове, в които хората, драконите и маговете живеят безгрижно, опитвайки се да сразят Саурон, лорд Волдеморт и бай Танас Вещера, а докато ги побеждават, куп красавици им се обясняват в любов.

Бих могъл. Но не искам.

Защото лигави фентъзита на този свят има повече от достатъчно. А хора като Тери Сторн (*като мен!*) се броят на пръсти.

В тази книжка са събрани една шепа разкази. Някои от тях са забавни. Над друга част са проляни толкова сълзи, че биха могли да накарат и Резедавата Река да прелее пет пъти. Сигурен съм, че на повечето от вас — презаситените от секс, пари и женско внимание метросексуални творения на гнусното ни съвремие — последните няма да ви харесат. Недоволни ще останат и жените, които все още наивно вярват в собственото си превъзходство над останалите: онези, които всяка вечер убиват по една магия, тръгвайки си от дискотеката с мускулестия празноглавец, чиито „плочки“ ги карат да получат два оргазма още на дансинга, а видът на захранения от мама и тате портфейл — още седем.

На Тери Сторн обаче не му пука от това. Той седи — сам, както винаги — в квартирата си, пие водка с портокалов сок, вперил невиждащ поглед в белия лист, който стои пред него, а по бузите му се стичат сълзи.

Ако поне един от вас, след като прочете тази книга, запали цигара и се замисли над мъката, събрана в тези страници...

Ако усети влагата по собствените си страни, вместо да заседне пред компютъра и да натрака поредното феминистично критикарстване...

Ако признае правото на болка на магьосника...

Значи животът на Тери Сторн не е бил толкова безсмислен, колкото му се струва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.